

בג"ץ 96/13 - רוני טווקולי ואח' נ' המשנה ליועמ"ש [אזרחי] הגב' שרית דנה

בג"ץ 96/13 - רוני טווקולי ואח' נ' המשנה ליועמ"ש [אזרחי] הגב' שרית דנהעליון
בג"ץ 96/13

1. רוני טווקולי
2. מלכה טווקולי

נ ג ד

המשנה ליועמ"ש [אזרחי] הגב' שרית דנה
בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק
[06.01.2013]

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל
עתירה למתן צו על תנאי
בשם העותרים:
בעצמם
פסק-דין
השופט צ' זילברטל:

בפנינו בקשה שנורה "בהקדם למשיב לעכב ההליכים כנגד העותרים ... בבימ"ש לעניינים מקומיים, וזאת בצו ביניים" [ההדגשות במקור - צ.ז.]. ככל שניתן להבין מהעתירה המדובר בבקשה לעיכוב הליך פלילי המתנהל נגד העותרים בגין אי קיום צו שיפוטי - אי ביצוע צו הריסה (ת"פ 3553-01-11). מעיון בעתירה עולה, כי העותרים הגישו בעבר לבית משפט זה בקשות דומות הן בנוגע לעיכוב ההליכים הפליליים נגדם והן בנוגע לעיכוב ביצועו של צו הריסה, וכך נאמר בהחלטת השופטת א' חיות בעניין זה: "ככל שהמבקשים סבורים שיש מקום בנסיבות העניין לעכב את ההליך הפלילי האמור המתנהל נגדם עד להכרעה בערעור, ואינני מחווה כל דעה בעניין זה, עליהם להעלות את טענותיהם בהקשר זה במסגרת ההליך הפלילי האמור" (עע"ם 2131/12 טל נ' ועדת הערר המחוזית (לא פורסם, 23.9.2012)).

(יצוין, כי הבקשה הקודמת הוגשה במסגרת ערעור שהגישו העותרים לבית משפט זה כלפי פסק דינו של בית משפט לענינים מינהליים בתל אביב-יפו, בגדרו נקבע שאין מקום להתערב בהחלטת ועדת הערר, לפיה הרחבת שטח דירתם של העותרים אינו עולה בקנה אחד עם תכנית המתאר החלה במקום. טרם ניתנה החלטה בערעור אשר הדיון בו התקיים ביום 3.1.2013).

דין העתירה להידחות על הסף. נראה, כי אין אלא לחזור על האמור בהחלטת השופטת א' חיות ולהפנות את העותרים להעלות את טענותיהם בפני הערכאה המוסמכת, שכן הלכה היא שפנייה לבית משפט זה, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, אינה מהווה תחליף לפנייה לערכאה המוסמכת (השוו, למשל, בג"ץ 8211/09 רוזנבלום נ' מינהל מקרקעי ישראל (לא פורסם, 19.10.2009)). טענות העותרים הן כלפי עיכוב ההליכים הפליליים נגדם, והן כלפי צו ההריסה שהוצא כלפי הבנייה בדירתם, ראוי שיישמעו על-פי הליכי ההשגה והערעור הקבועים בדיון.

יצוין, כי ככל שהעתירה מופנית כלפי החלטת המשנה ליועץ המשפטי לממשלה מיום 26.8.2012, לפיה "לא נמצאה עילה ראויה לעיכוב ההליכים" (כשהכוונה לעיכוב הליכים בגדר הוראת סעיף 231 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), הרי שגם אז דינה להידחות על הסף. העתירה אינה כוללת התייחסות להחלטת היועץ המשפטי לממשלה, וממילא אינה מצביעים על עילה או פגם המצדיקים התערבות בשיקול דעתו, אף שהלכה היא, כי התערבותו של בית משפט זה בעניינים מעין אלה נעשית במשורה והיא מוגבלת לאותם "מקרים בהם ההחלטה לוקה בחוסר סבירות קיצוני או בעיוות מהותי" (בג"ץ 7569/09 אולמי כינור דוד בע"מ היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 22.4.2009)). בענייננו העותרים לא טענו, וממילא לא הוכיחו, כי עניינם נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותנו. מעבר לכך, נראה כי אכן לא נפל פגם בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה (בין היתר, נוכח החומרה שבהפרת צו שיפוטי ונוכח השיהוי בו נקטו העותרים בהגשת הליך זה).

לבסוף, מרבית הטענות בעתירה מופנות כלפי החלטות רשויות התכנון בנוגע לבנייה שבוצעה בדירת העותרים. אין מקום להידרש לטענות העותרים בעניינים אלה מקום שהליך בעניין זה תלוי ועומד בבית משפט זה (עע"ם 2131/12 הנזכר).

סוף דבר. העתירה נדחת על הסף.
ניתן היום, כ"ד בטבת התשע"ג (6.1.2013).